

CHU THỊ PHƯƠNG LAN

Đốm lửa giữa rừng

TẬP TRUYỆN

NHÀ XUẤT BẢN LAO ĐỘNG

D

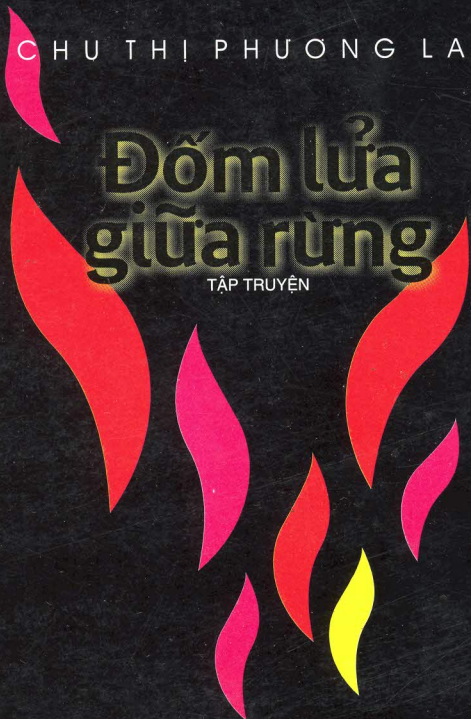
NHÀ XUẤT BẢN LAO ĐỘNG

CHU THI PHƯƠNG

CHU THI PHƯƠNG LAN

Đốm lửa giữa rừng

TẬP TRUYỆN

NHÀ XUẤT BẢN LAO ĐỘNG

NHÀ SÁCH
30 HẠN THUYỀN
QUẬN HAI BÀ TRUNG - HÀ NỘI
ĐT: 04 8 246 272
FAX: 04 9 333 658

ĐC

456

Đốm lửa giữa rừng

NHÀ XUẤT BẢN LAO ĐỘNG

Giá: 35.000đ

Đốt lửa
giữa rừng

895.9223

ĐC. 83(92)

Đ 453 L

CHU THỊ PHƯƠNG LAN

Đốt lửa giữa rừng

TẬP TRUYỆN

ĐC : 456

THƯ VIỆN
TỈNH HÀ NAM

NHÀ XUẤT BẢN LAO ĐỘNG

HUYỀN THOẠI VỀ NHỮNG LINH HỒN BẤT TỬ

Ngày nay, ở một xứ sở vùng nhiệt đới trên đất nước Việt Nam, có một cánh rừng đại ngàn hùng vĩ. Nơi ấy ẩn chứa những câu chuyện huyền thoại, diệu kỳ.

Trong không gian bao la – không phải thiên đàng, không phải hạ giới, không phải âm ti địa ngục, những linh hồn chung sống với nhau trong hoà hợp, yêu thương. Chim ca bướm lượn, muông thú muôn loài cùng chung sống trong tình nhân ái, không có chuyện luật rừng lẩn át.

Dưới tán cây rừng, những cánh võng đung đưa. Người đọc sách, làm thơ ở một nơi yên tĩnh. Người chơi đàn diu dặt, người thổi sáo véo von. Những bản nhạc du dương trầm bổng nâng đỡ cho tâm hồn cất cánh.

Nơi dòng suối, nước róc rách thì thăm với những viên sỏi trắng. Nước trong veo cho cá lội tung tăng. Nắng lên, vẩy cá lấp lánh như muôn ngàn đồng bạc trắng biết bơi. Cá nhỏ, cá to thi nhau chơi trò đuổi bắt, miệng tròn vo đớp tia nắng dập dờn. Những làn vẩy uyển chuyển như những chiếc bơi chèo khua nước, lái những con thuyền của tạo hoá lúc nổi lúc chìm trong một nhánh thủy cung.

Một hôm, có một chàng trai khôi ngô tuấn tú, ánh mắt sáng ngời với cái nhìn vời vợi khát khao. Chàng bỗng cất giọng ấm trầm tha thiết như nói với muôn loài:

- Ôi! Hạnh phúc biết bao trong thế giới mà chúng ta đang sống. Thế giới không có sự bon chen giành giật. Thế giới không có sự ghét ghen, đố kỵ, hận thù. Thế giới không phân biệt sang hèn, giàu nghèo, mạnh yếu. Thế giới chỉ có tiếng gió vi vu và tiếng suối reo, chỉ có thi ca và trí tuệ hoà đồng, ấm áp như tia nắng mặt trời buổi sớm, dịu dàng như ánh trăng thu. Thế giới của thơ mộng và huyền thoại. Thế giới của các chàng trai, cô gái đã anh dũng hy sinh trong các cuộc chiến tranh ái quốc, mong đem lại hoà bình cho nhân loại toàn cầu.

Đường đi dang dở, sự nghiệp chưa thành. Biết bao người ngã xuống, đau thương trong khói lửa

chiến tranh. Nhiều chiến sĩ vô danh không một dòng địa chỉ, không nắm mồ cho một nắm xương tàn. Xương tan thịt nát quyện lẫn vào trong đất. Người thân biết tìm đâu! Chỉ có linh hồn của chúng ta là còn mãi trong cõi hư vô siêu thực này, nhưng vẫn gần gũi với những người đang sống.

Đêm sâu thẳm, những người thân yêu ở cõi nhân gian đang nhớ đến chúng ta. Một sợi dây vô hình nối tình cảm giữa hai bờ thương nhớ. Tôi có một ý tưởng vừa loé sáng – các bạn thử xem có hưởng ứng cùng tôi.

- Thi sĩ nói đi, nói cho chúng tôi cùng nghe với.

- Thuở thiếu thời khi ở cõi nhân gian, tôi vẫn thích chương trình “Đọc truyện đêm khuya” của đài Tiếng nói Việt Nam lúc 22 giờ đêm. Các bạn có nhớ không? Giọng đọc ấm trầm như những lời thủ thỉ tâm tình. Mỗi câu chuyện đưa ta đến một vùng trời, miền đất mà nhân vật từng sinh sống – vui tươi, chìm ối, éo le. Giờ đây, trong cõi hư vô sâu thẳm này, tôi muốn tự chúng ta sẽ “kể chuyện đêm khuya”. Những câu chuyện của mình, của bè bạn gần xa. Những câu chuyện là thông điệp gửi đến người thân yêu ở nhân gian đang nhớ thương da diết. Hình ảnh của chúng ta còn mãi, và cả những khát khao ước vọng của mình.

Ta ngã xuống, nhưng ta phải vượt lên cái chết.

Nếu chúng ta đắm chìm trong đau khổ, hận thù thì coi như ta chết đến hai lần. Nếu cái chết của chúng ta sẽ trở thành bất tử. Bằng những câu chuyện của mình, chúng ta sẽ gửi thông điệp Hoà Bình đến toàn cầu, đến những cường quốc mạnh. Họ hãy dừng bao giờ đi gieo rắc chiến tranh, cho ~~không~~ loại khỏi phải chúng kiến những cái chết đau lòng vì hòn tên mũi đạn, vì chất độc da cam huỷ diệt.

Ý tưởng của tôi, các bạn thấy được không?

- Chà! hay quá! ý tưởng hay quá! Được quá!

- Tôi đang nghĩ, nỗi niềm này biết chia sẻ cùng ai. Người ta thường nói: “Có những điều cùng với mình được chôn chặt dưới ba thước đất”. Nhưng nỗi đau của chiến tranh không thể vùi sâu. Hãy lấy nỗi đau này để ngăn chặn chiến tranh. Hãy đem đến Hoà bình cho toàn nhân loại. “Kể chuyện đêm khuya” hay có thể nói là: “Diễn đàn văn nghệ của những linh hồn bất tử”.

- Ôi! Hay quá! Một tí của chương trình. Hay quá!

- Hoan nghênh các bạn đã nhiệt tình hưởng ứng. Song, trước hết _ chúng ta sẽ xây dựng một cung văn hóa thật trang trọng. Ở đây sẽ trang bị máy ghi âm, ghi hình. Máy sử dụng năng lượng mặt trời và phát đi bằng sóng siêu tần của dòng điện sinh học. Khi người thân ở nhân gian muốn mở chương trình của

chúng ta, chỉ cần bám một nút nhỏ ở trung tâm “giác quan sinh học” của mình, lúc ấy hình ảnh của chúng ta sẽ hiện lên, sống động gần gũi như hình với bóng. Chương trình của chúng ta phủ sóng khắp toàn cầu, không biên giới, không phân vùng lãnh thổ.

- Và, người tham gia chương trình cũng mở rộng toàn cầu, giao lưu toàn nhân loại, được không?

- Ô! Được chứ. Thế giới của chúng ta là thế giới hoà đồng, thế giới của những linh hồn gạn đục khơi trong. Có thể mới trở thành bất tử.

*

* *

Cung văn hoá được đặt dưới tán cây ngàn tuổi. Dưới vòm mái xum xuê, xanh tốt được trang trí bởi muôn vàn ánh sao đêm lấp lánh. Những dải ruy băng là những áng mây nồn nà trắng xốp, vương, vương. Chiếc đèn lồng vàng óng chính là mặt trăng khi mờ khi tỏ. Người điều khiển tấm màn nhung huyền ảo chính là nàng gió. Khi ai đó nói phần hùng biện, chiếc đèn lồng chiếu thẳng góc vào tấm màn nhung tạo nên ánh sáng mạnh mẽ của bảy sắc cầu vồng rực rỡ. Lúc kể chuyện riêng tư, chiếc đèn ảm khuất phía xa tạo nên ánh sáng mờ phớt tím, không gian dịu dặt nhớ thương. Tất cả các linh hồn đến dự đều đậu trên

những chiếc lá xanh nhún nhảy, đung đưa tạo cảm giác vô cùng thoải mái. Chiếc máy ghi âm thu hình thu tiếng được đặt ở trung tâm với đỉnh tháp ăng ten là ngọn cây muôn trượng thu phát sóng toàn cầu.

Diễn đàn bắt đầu khai trương vào chính giữa đêm rằm tháng tám, khuôn trăng tròn vành giữa trời. Cung văn hoá lung linh huyền ảo.

Dẫn chương trình là linh hồn một cô gái mặc bộ áo dài mềm mại, thướt tha. Cô vốn là nữ văn công đi phục vụ các chiến sĩ ở chiến trường ngày ấy.

Người kể chuyện đầu tiên không phải chàng thi sĩ mà là một chiến sĩ miền Nam tập kết. Anh không đứng ở chỗ dành cho diễn giả đang ngập tràn ánh sáng gây sự chú ý của nhiều người. Anh đứng nơi góc khuất với cái nhìn vời vợi nhớ thương. Giọng anh trầm ấm mà tha thiết.

- Thừa các linh hồn của những người con ưu tú, thừa các đồng chí và các bạn. Tôi là người con của mảnh đất Nam Bộ thành đồng. Ngày tôi bước chân lên tàu đi tập kết ra Bắc là nghe theo tiếng gọi thiêng liêng của Tổ quốc, đi hai năm học tập, đào tạo cán bộ nguồn. Ngày ấy, người vợ thân yêu cũng là người đồng chí của tôi an ủi động viên: “Hai năm, chỉ như một giấc ngủ trưa so với một đời người, “chớp mắt Bụt” thôi mà. Hãy yên lòng và vui vẻ ra

đi. ở nhà, em sẽ thay anh nuôi con thơ ăn học và hoạt động thay cả phần anh trong đường dây bí mật của mình.” Và đêm ấy tôi đi khi thằng Tám con tôi đã ngủ. Phải chăng tôi đã lén con để xa nó hai năm. Hôn dứa con thơ, tôi thầm hứa khi trở về sẽ bù đắp cho con tất cả. Con đang tuổi ấu thơ cần chăm sóc, yêu thương. Hãy thông cảm cho người cha đi làm cách mạng.

Hai năm: “Một giấc ngủ trưa” đã kéo dài vô hạn cho những người mang trong lòng dằng dặc nỗi nhớ mong. Các bạn biết không? Ngày ấy – ở đâu có người miền Nam tập kết, ở đây có sự làm việc và học tập quên mình. Nhớ vợ thương con, tôi cố lấy công việc hàng ngày khoả lấp. Chỉ đến đêm về, nỗi nhớ lại mênh mang.

Cho đến những ngày, trong lòng tôi còn cào như lửa đốt. Tôi nghe tiếng con tha thiết gọi cha về. Rồi đêm ấy, ánh trăng rằm vàng vạc như đêm nay mà tôi tưởng như ngọn lửa rừng rực cháy. Lửa réo sôi như có thể thiêu cháy dãy Trường Sơn thiêu cháy hết bầy cướp nước. Và con tôi, con tôi. Tôi nhìn thấy bóng con tôi đang chạy...! Bỗng chốc con tôi đã hoá một thiên thần. Tôi chỉ kịp gọi con một tiếng – con ơi! Tám !

Nó không còn nghe thấy. Nó cứ bay, cứ bay. Ngay hôm sau, tôi làm đơn xin trở lại miền Nam chiến đấu. Tôi tha thiết xin về theo tiếng gọi trái tim, tiếng

gọi của đứa con thơ mặng sữa. Biết bao đêm tôi nằm mơ nghe tiếng con thôi thúc gọi cha về.

Vậy mà...

Chỉ đến khi giặc Mỹ điên cuồng đánh phá ra miền Bắc, những đoàn quân lại rầm rập lên đường Nam tiến. Trong đoàn quân ấy mới có bước chân tôi.

Tôi ước ao có đôi hài vạn dặm như trong cổ tích, cho tôi được về thẳng quê mình để mong gặp được con. Nhưng, cổ tích vẫn chỉ là cổ tích. Những tháng hành quân dằng dặc đường rừng, chân đạp đá tai mèo tứa máu. Sốt rét rừng vắt kiệt sức đương trai. Rồi, mỗi cánh quân được chia về một ngã - Tây Nguyên, miền núi, đồng bằng. Và cái mùa xuân ấy - Mậu Thân!

Tôi không thể về được đến quê hương yêu dấu. Tôi không thể còn được gặp vợ con. Tôi đã ngã xuống bên dòng sông Hương thơ mộng. Nước sông Hương đã tắm mát hồn tôi. Những giọng hò mái nhì, mái đẩy ru hồn tôi trong giấc ngủ êm đềm. Nhưng, tôi lại thấy con tôi bỏng rát. Tôi cố gọi con đến với tôi để cha đưa con đi tắm mát dưới Hương Giang. Tôi chạy đến hụt hơi mà không kịp. Muộn rồi! Con tôi đã vụt đi với ngọn lửa hồng rừng rực cháy. Từ đấy, tôi không dám thả hồn trong dòng sông Hương ngọt ngào cổ tích. Tôi chạy trốn Hương Giang hay chạy trốn nỗi đau của đứa con yêu? Tôi cũng không biết nữa.

Tôi theo bạn bè đến định cư ở cánh rừng này. Cánh rừng nguyên sinh không chỉ có những cây đại thụ ngàn năm xanh tốt, có những dây leo nhỏ bé dễ thương, có nhánh lan rừng e ấp cùng sương gió. Khu rừng còn có những loài thú to cao đường bộ oai hùng, loài thú nhỏ ẩn mình trong nhành cây, tán lá. Đặc biệt còn có loài chim trường sinh bất lão. Chim bay đến muôn nơi, nghe được tiếng muôn loài và nói được tiếng người. Sau mỗi đợt đi xa, chim lạ trở về cánh rừng này - ân nghĩa.

Một hôm, tôi nghe các bạn chim kể chuyện phải chăng đây là sự tình cờ hay chính là lời cầu nguyện của tôi linh ứng. Tôi khát khao được gặp đứa con yêu. Qua câu chuyện của chim, tôi biết được ngọn lửa cháy ngoan cường của nó – của thằng Tám con tôi, thiếu niên Lê Văn Tám.

Câu chuyện bắt đầu bằng hai tiếng "Lửa Thiêng". Xin mời đồng đội cùng tôi nghe lại.

*

* * *

LỬA THIÊNG

Ngày xưa ngày xưa, thời chống Mỹ, theo cách tính của chim thì xa lắm, đến chín kiếp mười đời của họ nhà chim. Còn, theo cách tính của người cũng vài ba thế hệ kế nhau nối tiếp.

Ngày ấy, từ những năm giữa thế kỷ hai mươi, người dân của miền Nam nước Việt sống trong cảnh cá chậu chim lồng. Cả xóm làng bị dồn vào ấp chiến lược như nhà tù giam lỏng. Nhà cửa, ruộng vườn hoang phế. Ai dám chống đối bị coi là cộng sản và dầu rụng tức thì. máy chém lê đi khắp hang cùng ngõ hẻm để diệt trừ cộng sản. Lòng dân ngùn ngụt căm hờn phải dồn nén trong tim. Phong trào đấu tranh bị chìm trong bể máu. Tiếng súng suốt ngày chát chúa đến loài chim cũng chẳng dám hót vang, phải ở ẩn trong những lùm cây khuất bóng. Bọn lính gác buồn tay vung súng bắn vào những lùm cây. Một con chim màu lửa vút

lên, thả vào không gian những tiếng kêu ai oán: căm ghét! Căm ghét!

Cậu bé đang tha thẩn một mình bỗng thảng thốt nhìn chim. Chim ơi! ước gì ta có cánh, ta cũng vụt bay khỏi chốn này, tù túng.

Kìa Tám, đi vào nhà đi con.

Mình đâu có nhà mà vào hả má? Con cũng đang muốn được về nhà mình má ạ. Chẳng lẽ mình cứ phải ở tập trung mãi thế này sao? Chúng con không được đến trường. Không ai được có quyền đi lại vào ra khỏi ấp. Đến bữa ăn cũng phải chờ phân phát như bây heo chờ cám.

Kìa con! Đừng nói vậy con. Nhỡ trong ấp có người của cộng hoà, họ nghe được thì khổ đó con à. Hãy ráng chịu đến ngày Thống Nhất, chờ ba con ngoài đó trở về.

Nhưng, nếu ai cũng một lòng cam chịu thì ai sẽ đấu tranh giải phóng? Ngày Thống Nhất phải chờ đến bao giờ má? Ngày ấy ba đi nói chỉ hai năm. Hai năm sao lâu thế?

Đừng hỏi nhiều làm má rối tung lên. Dẫu sống trong kìm kẹp, dân mình cũng vẫn đấu tranh, lúc công khai, khi bí mật đó con. Cũng giống như khi mình nhóm lửa. Trong đồng tro vẫn có cục than hồng, cho đến khi ngọn lửa kia bùng cháy. Lửa cách

mạng có sức lan toả mạnh sẽ giải phóng miền Nam.

Lửa! Trong tim mỗi chúng ta có lửa. Lửa cách mạng sẽ thiêu sạch quân thù để giải phóng miền Nam.

Kìa con, phải giữ mồm giữ miệng nghe con. Nhà mình có người đi tập kết, phải giữ kín con à. Chúng nó mà biết thì má con mình chết mất. Con còn nhỏ chưa làm được việc gì, hãy ráng chịu đựng chờ đến ngày Thống Nhất – ba về. Đừng hé miệng nói với ai, con nhé.

Dạ! Má cứ vào trong đó, cho con ở ngoài này thở hít khí trời. Con khao khát tự do.

Tội nghiệp con tôi. Tuổi thiếu niên như con chim ra ràng đứng cửa chuồng ước mong vỗ cánh.

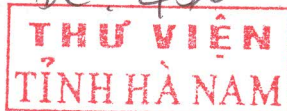
*

* *

Tám! Má sinh mình tháng Tám. Tháng của mùa thu cách mạng. Đặt tên con là Tám, ba má thâm nhắc nhở, có phải vậy không ba? Con ước được đi làm cách mạng như anh Kim Đồng ngoài Bắc đó ba. Anh Kim Đồng như con chim được tự do bay nhảy. Con sống trong áp chiến lược có khác gì bị kìm kẹp tù đày, biết móc nối cùng ai? Phải tự mình tìm một cách đi. Nhưng, phải làm sao thoát ra khỏi áp chiến lược này? Chẳng lẽ cứ nằm đây như chó nằm trong

cũi? Không! Mình nằm đây, trên cái bãi cỏ này quan sát, nhất định mình sẽ tìm được lối ra. Ra ngoài rồi, mình sẽ đi bán báo, bán thuốc lá phục vụ cho bọn, chúng thì mới dễ “tìm đường” đánh được, đúng không? Ủ – vậy mà không nghĩ ra sớm từ khi chưa bị dồn vào trong ấp. Khi còn được ở ngoài làng thì mải học, mải làm đờ má. Chỉ đến khi bị kìm kẹp tù túng mới biết quý tự do, cho dù cái tự do còn bị o ép bởi những tên đế quốc.

Má ơi! Má có hiểu lòng con? Nếu một mai con trốn được ra rồi, đừng tìm con má nhé. Nếu chúng biết con của má đi làm Cách mạng, chúng sẽ giết má mất má à. Má ráng chờ đợi đến ngày Thống Nhất ba về. Không! Không chỉ đợi đâu, mà còn phải góp sức mình chiến đấu. Chỉ khi nào đuổi hết bọn Mỹ kia về Mỹ. Chỉ khi nào ta thắng địch thua và giải phóng miền Nam mới mong Thống Nhất nước nhà. Vậy thì mình phải đánh. Má con mình phải đánh. Giặc đến nhà đàn bà cũng đánh. Tại sao cả làng lại phải chui vào ấp chiến lược thế này? Không! Không! Nhất định con phải ra khỏi ấp. Đừng tìm con kẻo bị lộ nghe má. Ôi! Lúc này đây – tâm hồn con bay bổng. Con đã tìm được hướng đi rồi. Tám! Lê Văn Tám! Tháng Tám mùa thu! Mùa của Cách mạng. Mùa của Hoà Bình.

*

* * *

- Báo đây! Thuốc lá đây! Kẹo cao su! kẹo mè, đậu phộng thơm bùi béo ngậy đây!

- Nhóc! Lại đây! thuốc lá. À không, chỉ đậu phộng, kẹo mè. Thuốc lá thì phải cấm.

- Ủa, thuốc lá thơm sao phải cấm, ông hút con thèm mà cấm là sao?

- Mà không biết khu này phải cấm lửa sao? Trong kia là chất cháy, chất nổ. Sao mà ngu vậy là ngu?

- Ông đứng gác ở đây, nhỡ trong đó cháy nổ ông có chạy được không?

- Sao cháy nổ được ta? Tất cả xe ra vào đều giữ gìn nghiêm ngặt. Toàn xăng dầu, súng đạn đó nhóc à. Thôi đi đi, kéo xếp mà nhìn thấy thì mất đường về đó.

- Ông đứng gác một mình, buồn, lấy nhiều nhiều đậu phộng mà ăn, cả kẹo cao su nữa. Cho con tiền con sẽ đi ngang.

- Tiên, chưa có đâu nhóc ạ. Ký nợ mồm, chùng nào có, tao trả sau cho nhóc. Đi đi.

- Báo ơ! Báo à! Kẹo cao su, thuốc lá đậu phộng ơ!

Tám lại nhảy chân sáo trên đường. Không sợ Mỹ, không sợ nguy, không sợ những họng súng đen ngòm.

Đã bao ngày len lách nơi đầu đường góc phố, nhìn

những tên lính nghênh ngang ức hiếp người dân, những chiếc xe nhà binh dọc ngang gầm rú. Mấy hôm nay mới đến được khu này. Tám đã nghĩ rất lung. Nói như mấy chú thì Tám đang hoạt động đơn tuyến, chưa móc nối được với ai mà, có móc nối thì mình cũng chỉ được giao giới nhất là liên lạc chứ đánh chác đâu đến lượt mình. Như má đấy, từ trước má vẫn giấu kín việc má làm, lúc nào cũng ngó nghiêng, cảnh giác. Chừ làng nào cũng bị đồn vô áp còn liên lạc với ai. Mình cứ nghĩ, đánh giặc lúc nào mà chẳng được. Ai cũng có quyền đánh giặc giữ làng. Nếu cả làng không chịu vô áp liệu chúng có giết được cả làng không? Cái khó là chỉ đạo muôn người một ý. Còn mình, đơn tuyến – tự mình quyết là xong. Nhưng phải đánh sao hiệu quả.

Nếu như đánh vô đồn, phải đánh khi chúng ngủ mới giết được nhiều thằng giặc. Nhưng vũ khí lấy đâu ra? Phải có khối thuốc nổ lớn mới mong đánh được đồn. Nếu việc không thành, kể như nộp mình vào hang cọp. Phải tính sao đã đánh là chắc thắng. Giờ thấy cái kho này là chắc ăn rồi đó. Vũ khí, súng đạn, xăng dầu từ đây theo các xe chở đến khắp nơi để bọn chúng gây tội ác. Đánh! Phải đánh cụm kho này, ngon lắm. Song, phải xem có bao nhiêu dãy nhà kho, tính đường đến các kho gần nhất và chạy sao nhanh

nhất. Phải tính sao khi kho cháy nổ mình đã chạy qua rồi, và nhất định phải châm lửa cho cháy lên tất cả các kho. Không được gục gã khi chưa xong nhiệm vụ. Đốt được kho này sẽ hạn chế vũ khí và giảm được bao nhiêu người ngã xuống.

Ba ơi! Đêm nay con nằm đây, dưới trời sao lấp lánh, ngôi sao nào chiếu mệnh cho con? Đúng rồi! Con sẽ phải vượt lên, vượt lên. Phải cố hết sức mình, vượt khó. Trận đánh này chỉ có một mình con. Bao giờ ba trở về miền Nam yêu dấu, ngày ấy con không còn được gặp ba, đừng trách con, ba nhé. Con không thể đợi đến lúc lớn lên mới đánh giặc đâu ba. Chờ lớn lên – lâu lắm. Tuổi nhỏ làm việc nhỏ mà ba. Con chỉ có thể đánh một trận này thôi. Phải đánh và phải thắng. Nhớ con, ba cứ nhìn lên ngôi sao vượt giữa trời, có hình con ở đấy – thưa ba.

Và má! Má đã móc nối lại được chưa những đường dây bị đứt? Đừng để sa vào tay giặc má à, chúng đánh đập má thì tội lắm. Con chẳng được ở bên mà chăm sóc má lúc yếu đau hay những trận đòn thù. Có đứa con nào không muốn được ở bên má chăm sóc má lúc yếu đau hay những trận đòn thù. Có đứa con nào không muốn được ở bên ba má, để yêu thương và để được yêu thương. Vậy là con phải ra đi vì ngọn lửa chiến tranh. Rồi đây má biết trông cậy

vào ai khi đi sớm về khuya lạnh lẽo. Tha lỗi cho con má nhé. Má cũng đừng nói rằng con đã dấn thân vào cuộc chiến, đừng có nhận con mình nếu khi bị khảo tra hay nhờ việc con làm bị lộ. Trong cái trại tập trung chật chội ấy, vắng một đứa trẻ như con chẳng ai biết đâu mà. Hãy coi như con chỉ là đứa trẻ lang thang chứ không phải đi làm Cách mạng. Cách mạng ở trong tim ở trong lòng của con với má, ở tất cả mọi người yêu nước không chịu làm nô lệ. Má ơi! ước gì con đủ lớn, con giang rộng vòng tay ôm gọn Tổ quốc mình. Ước gì trên đời này không nơi nào còn có chiến tranh, cho tuổi ấu thơ được cắp sách tới trường, cho cây măng mọc thẳng không bị thui chột vì bom đạn.

Khao khát tự do nên biết bao người phải dấn thân đi giành lại tự do, dẫu biết chính mình ngã xuống ngay trên đường đi ấy. Má hãy nén đau thương khi không thấy con về. Con xin hiến dâng mình cho Tổ quốc Việt Nam. Con xin tạ lỗi cùng ba má.

*

* *

Đêm trăng sáng. Những áng mây trắng xốp bông bênh. Mây vòng qua sân trăng xem chị Hằng đang hát đồng giao cùng chú Cuội. Đám mây phản chiếu ánh trăng bỗng biến ảo thành màu hồng rực rỡ, màu

mỡ gà vàng óng, màu tím phớt nhẹ nhàng như nét duyên thâm của bạn gái tuổi học trò e ấp. Tuổi mới lớn, tuổi của mộng mơ và khát vọng, ước ao, mong được như cánh chim bay trên bầu trời cao rộng. Mây đang trôi về đâu? Về đâu? Mây hãy hoá cánh chim bằng chở ta đến nơi nào có độc lập tự do, cho ta cùng các bạn được cấp sách đến trường. Mây có đến bầu trời nước Mỹ, mây hỏi những người đang chỉ đạo chiến tranh có biết được cho chăng – hàng vạn trẻ em Việt Nam đang phải sống trong tối tăm đói khổ ở các ấp chiến lược, ở các làng quê chìm ngập đau thương bởi chiến tranh.

Nước Mỹ! ở nước Mỹ! Trẻ em của nước Mỹ có phải sống trong đau thương lửa khói thế này không? Các bạn thiếu niên ở Mỹ có được ăn no mặc ấm, có được cấp sách tới trường hay cũng đói cơm rách áo, cũng thất học và bị kìm kẹp bởi chiến tranh? Những ai trong các bạn có cha, có anh đang tham chiến ở Việt Nam? Các bạn có khát khao được sống bên cha mẹ hàng ngày như chính tôi khao khát? Tuổi thiếu niên, lứa tuổi hoa đẹp biết bao nhiêu. Vậy mà tôi sắp phải già từ cuộc sống để chống lại chiến tranh. Không ai bắt một đứa trẻ như tôi phải dấn thân vào cõi chết. Không ai biết tôi đang định làm gì. Tôi chỉ muốn gửi đến nước Mỹ của các bạn ngọn lửa của trái tim khao

khát tự do. Tôi ước mong được sống, được đi học và tự do ca hát, hít thở khí trời.

Các bạn ơi! Tuổi thiếu niên đẹp lắm. Lớn lên, các bạn đừng cầm súng đi xâm lược nước người, nhớ nhé. Các bạn thiếu niên từ nước Mỹ có nghe lời của tôi nhắn gửi – thân thương.

*

* *

Lửa! Ngọn lửa! Có một con chim lửa!

Không phải con chim lửa. Chim phải từ trên cao lao xuống. Ngọn lửa này từ mặt đất lao đi. Mà, loài chim chúng mình chỉ ban ngày mới thức, ban đêm còn đang ngủ trên cây như bọn chúng mình đây, đâu biết lối mà bay.

Đấy là ngọn lửa từ trong tim bốc cháy. Các bạn ơi! Tôi là loài chim chuyên thức ban đêm. Tai tôi thích nghe được cả âm thanh sóng siêu tần số ngắn. Tôi đã nghe được tiếng nói từ trái tim Anh – một thiếu niên yêu nước thương nòi và thương cả chính mình. Tôi đã “ghi âm” được tiếng lòng của anh Lê Văn Tám trước khi anh đi vào cõi vĩnh hằng. Ngọn lửa của anh nhằm ngăn chặn chiến tranh, mong độc lập tự do.

Ngọn lửa diệu kỳ hơn cả phép thần lao vút trên

đường, không một thế lực nào ngăn nổi. Bọn lính gác tưởng như ngọn lửa thần từ lòng đất vọt lên:

Kìa! Ngọn lửa sống lao nhanh từ kho này sang kho khác.

Cháy rồi! Cả khu kho cháy rồi! Ôi! Ánh lửa hồng bùng sáng giữa trời đêm.

Ừng! Oàng! Lục lục, lục lục! ừng! uỳnh! lục! Lục lục! ngọn lửa réo sôi cùng tiếng nổ.

Chà! Tiếng nổ! Những tiếng nổ long trời khiến cho bọn Mỹ – Diệm kinh hoàng. Bao nhiêu binh lính bột đồn bảo vệ quanh kho chịt bó tay.

Cháy rụi rồi! Cháy rụi rồi! Cả khu kho cháy rụi. Toàn bộ số vũ khí, xăng dầu ở trong kho cháy hết. Xe nhà binh găm rú ở chung quanh không dám lao vào sợ bén lửa – thiêu thân.

Những tiếng chim riu rít truyền nhau, sung sướng. Không phải ngọn lửa từ trái tim Đan-cô huyền thoại. Không phải ngọn lửa từ cây Đèn Thần và A-La-Đanh với những phép nhiệm màu. Đó là ngọn lửa thiêng của một em bé miền Nam.

Là một thiếu niên, em không vọt lớn lên như chàng trai phù Đổng. Như một búp măng non, em không được sống tiếp những tháng năm để vươn cành, xanh lá. Như một ánh sao băng, em đốt cháy chính mình hoá thành ngọn lửa thiêng. Tắm thân em rục cháy mà đôi

chân em vẫn chạy đến từng dãy nhà kho, châm lửa. Ngọn lửa từ tấm thân bé nhỏ của em đã biến thành ngọn lửa rừng rực cháy. Trên trái đất này còn có ngọn lửa nào thiêng liêng thế này không?

Có chứ! Có chứ!

*

* *

Ngày qua ngày...

Lời của những con chim vẫn truyền nhau.

Một hôm, con chim lửa bỗng trở về thì thầm cùng các bạn.

Các bạn ơi! Ở bên kia bán cầu, ngay chính trên nước Mỹ, có một người cha kiêu đũa con yêu đi đến Lầu Năm góc. Yêu con tha thiết, đũa con gái mới mười tám tháng, anh vừa đi vừa dặn dò con:

“Ê-Mi-Li con đi cùng cha/ Mai khôn lớn con thuộc đường khỏi lạc”.(*)

Đặt con xuống đất rồi nhìn con lần cuối, người cha đã hoá thân vào ngọn lửa tự thiêu để phản đối chiến tranh xâm lược của các nhà cầm quyền Mỹ ở Việt Nam. Người dân Mỹ nhớ mãi ngày hôm ấy, ngày 2-11-1965, ngọn lửa No-Man Mô-ri-Xôn rực sáng.

“Oa-Sinh-Tơn / Buổi hoàng hôn/ Ôi những linh hồn còn mát! / Hãy cháy lên cháy lên sự thật ... Ê-mi-

Li con ơi! / Trời sắp tối rồi/ Cha không bế con về được
nữa/ Khi đã sáng bùng lên” ngọn lửa/...

... Ta đốt thân ta/ Cho ngọn lửa chói loà sự thật /
Đã đến lúc lòng ta sáng nhất!.. (**)

Trời! Ngọn lửa của tấm lòng nhân ái!

Hắn cô bé rất đau lòng khi nhìn thấy cha mình
bốc cháy.

Và cũng thật tự hào vì ngọn lửa của cha mình
nhằm ngăn chặn chiến tranh.

Lửa thiêng! Ôi những ngọn lửa thiêng! Không chỉ
có ngọn lửa của thiếu nhi Lê Văn Tám ở Nam Bộ thành
đồng hay ngọn lửa của người cha No-Man Mô-Ri-Xơn ở
cạnh Lầu Năm góc mà còn có ngọn lửa thiêng của vị
cao tăng – thượng toạ Thích Quảng Đức đã tự thiêu ở
Huế! Ôi! Một tấm lòng từ thiện từ bi đã không thể
đứng lên cầm súng bởi tránh xa cái ác. Ngài tự hoá
thân mình vào ngọn lửa để phản đối chiến tranh.

Ôi! Ước chi! Ước chi trên trái đất này không còn
có chiến tranh, cho những con người đáng kính phải
hoá thân vào ngọn lửa bi hùng!

*

* *
* *

(**): Thơ Tố Hữu viết về No-man Mô-Ri-Xơn

TÌNH RỪNG

Này, bà ơi! Nghe nói con Hiền nó mới về hôm qua, nó cho cả con và thằng chồng "người rừng" ấy nữa. Tôi với bà thử ra xem cái thằng "người rừng" ấy mặt ngang mặt mũi dọc ra sao mà cuốn hút được con Hiền ở rịt trên rừng.

Con bé nó ngoan thật, được người được nết, miệng lúc nào cũng tươi như bông hoa hồng quế. Cái nét duyên của gái quê mới thật ưa nhìn. Nó giống mẹ, hay lam hay làm, miệng nói chân bước mà ánh mắt rất vui. Sẻnh con bé ấy thật là đáng tiếc.

Đấy, cái "nỗi đau" của tôi là ở đấy. Mình ưng nó mọi vẻ không chê được vào đâu, cứ dấm dấm từ ngày chúng nó còn học phổ thông với nhau thế mà bỗng chốc nó lên rừng và ở luôn trên ấy.

Thì, ai bảo ông bà không có coi trâu dạm ngõ, cho chắc chắn. Cá trong ao để sẻnh ra sông còn tiếc cái nỗi gì. Con bé ấy với thằng Hà nhà bà thật xứng đôi

vừa lúa. Thằng Hà to khoẻ đẹp trai, lại tháo vát biết làm ăn kinh tế.

Ấy, cái nhà mấy tầng này cũng là tiền của nó gửi về. Nó đi xuất khẩu lao động mấy năm rồi ở luôn bên ấy. Giá được con Hiền công tác ở quê chăm sóc bố mẹ già thì sung sướng biết bao. Nhà cao cửa rộng thế này mà chỉ có hai ông bà già nó cũng quạnh quẽ và trống vắng.

Thì, ông bà bảo cậu Hà về cưới vợ ở quê, có đưa cháu rồi lại sang bên ấy. Những cô gái 18, 20 ở cái làng này, chọn cô nào chẳng được.

Thì vẫn. Nhưng tôi tiếc là tiếc cái con Hiền. Dạo mùa hè nó mới học xong y sĩ, nó ở nhà vừa làm ruộng, vừa chữa bệnh cho được ổi người. Người ốm đau cần tiêm, cần truyền dịch, người mất kinh cần phát hiện ngay để không vỡ kế hoạch hoá gia đình. Lúc đêm hôm mưa gió, ai ới một câu là nó đi ngay, con bé thật nhanh chân nhẹ bước. Giá nó làm ở trạm xá mình hay nó chỉ ở nhà cũng vẫn làm được nghề của nó, cần gì phải đi xa, đến cái nơi rừng xanh heo hút ấy. “Nước Sơn La, ma Hoà Bình”. Tôi vừa tiếc vừa thương con bé. Chỉ tại cái “Mùa hè tình nguyện” đã lôi cuốn nó đi, rồi ma xui quỷ khiến, nó ở lại với rừng, lấy chồng rừng và thành người rừng rồi đấy.

*

* *

Năm năm trước, Hiền học xong y sĩ. Tuổi trẻ vốn mộng mơ và có nhiều khát vọng. Cái phương án xin làm việc ở trạm xá nhà và lấy chồng quê là chỉ mong như thế. Ngày ấy, Hà cũng đi học cơ khí hai năm, cũng thư từ và nhiều lần đến chơi, ngõ ý. Ra trường, Hà đi xuất khẩu lao động và Hiền nộp đơn đi bất cứ nơi đâu trong mùa hè tình nguyện. Những tưởng hết hai năm, cả hai sẽ trở về làm đám cưới ở quê.

Vậy mà...

Hoà Bình! Những bản làng heo hút đi bộ cả ngày đường mới tới. Ngôn ngữ bất đồng với các dân tộc thiểu số ở đây. Người dân lạ lẫm với truyền thống dân số, với các công trình vệ sinh ở từng bản, từng nhà. Sản phụ đau đẻ không thể đi cả ngày đường lượn rừng lội suối đến trạm y tế xã sinh con. Thầy mo sắn ở đâu cũng có.

Hiền nhớ mãi một kỷ niệm khó quên.

Không phải cảm bản mà là cảm xã. Xã cánh trung tâm hơn 60 cây số. Đường ô tô ở tận đâu xa. Trạm y tế xã bây giờ được bổ sung Hiền về là y sĩ đầu tiên, anh y tá và chị hộ sinh mừng như người được cứu. Hiền sẽ dành thời gian đi xuống từng bản để quen với địa bàn và khám lệnh cho dân. Biết

trạm có y sĩ để rồi người dân còn tìm đến. Hôm ấy, ở một bản vùng sâu, xa nhất, Hiền đang khám cho một cụ già đau mắt hột, còn rất nhiều trẻ em bụng to đít tóp đang chờ, bỗng chị cán bộ phụ nữ gọi giắt Hiền, nói vội:

Cán bộ ơi cán bộ, con bé trong bản đang đau đẻ dữ lắm. Thầy mo cúng từ đêm qua đến tận bây giờ đứa trẻ vẫn không ra. Gay lắm.

Chị dẫn em đi nhé. Để em vào cáo lỗi với dân rồi em sẽ đi ngay.

Hai người tất tả vội đi như ma đuổi. Đến nhà sản phụ có dấp lá chắn ma. Vừa trông thấy Hiền, thầy mo đã quát ngay:

À, con ma gà đã đến. Mà hãy đi đi, đi đi, đừng có đến đây bắt người của bản ta. Ta đang cúng từ hôm qua đến giờ mà nó chưa đẻ được, nay ma gà đến để bắt đi. Không được đâu, không được đâu.

Cái roi dài vun vút trong gió như cố tình ngăn cản, không cho Hiền vào với người đang đau đẻ trong kia. Lão thầy mo xảo quyết. Sản phụ đau suốt đêm qua sang đến nửa ngày nay, nếu chẳng may có điều gì, lão sẽ vu cho mình là ma gà đến bắt. Lão vẫn giữ được uy và phui tay trước việc làm bất lương của lão. Nếu cái điều chẳng may ấy xảy ra thì không những mình Hiền bị mất lòng tin với dân bản mà mọi tiến

bộ của y học cộng đồng cũng không thể bắt rẽ được ở đây. Không ai có thể về đây mà cảm bản. Chỉ có thể lấy kết quả của việc làm để đẩy lùi hủ tục bao đời đã làm hại bao người. Hiền nghĩ nhanh và bình thần bước vào.

Trời! Con ma gà! Người đẹp thế kia chính là con ma gà đó. Mà đi đi, đi đi. Con dâu ta đang kiệt sức, cháu ta chưa kịp cất tiếng chào đời, sao mà nỡ đến đây bắt nó. Mà ác thế, ác thế. Hãy đi đi, đi đi!

Không! Mẹ ơi! Đây là cán bộ mà. Cán bộ y sĩ đến cứu con cháu mẹ. Thầy cúng hãy thôi đi, cho cán bộ vào cứu con cháu mẹ, nhanh lên.

Chị cán bộ phụ nữ khẩn khoản nói với mẹ, với Hiền. Không lưỡng lự, Hiền gạt nhẹ chiếc roi của thầy mo chắn lối, bước vào gian phòng kín, sản phụ vã mồ hôi chỉ còn thoi thóp thở, mắt nhắm nghiền tuyệt vọng miệng mím chặt nén đau Hiền khẩn trương thăm khám. Côn mở hé, đứa trẻ nằm trong bọc, không ra.

Nhanh nhẹn, Hiền tách nhẹ cổ tử cung, mở lối. Tay bấm ối, thai ngang. Hiền nhẹ nhàng đẩy, xoay, kéo đứa trẻ ra. Tím tái, đứa trẻ không còn khóc. Hiền ghé miệng hút mũi, thổi ngạt, cầm hai chân bé xách ngược lên, phát mạnh vào mông đứa trẻ hai ba cái. Đứa trẻ cựa mình, khóc oa oa.

Bằng ấy việc làm giành giật với tử thân, thời gian lâu mau Hiền không biết nữa, chỉ biết sau khi hoàn tất mọi công việc cho đứa bé, bằng rốn bằng bằng gạc trắng bong, bọc gói đứa bé trong chiếc áo cũ mềm của mẹ. Hiền thấy niềm hạnh phúc trào dâng. Lần đầu tiên Hiền tự tay đón một công dân bé nhỏ chào đời. Không được run, không được sợ. Không có đồng nghiệp đứng bên trợ giúp chỉ có sự nín thở đợi chờ của những người còn, nghi ngờ chưa biết đặt niềm tin. Không chuyên sản nhưng may mắn Hiền đã được học thêm về sản. Lần đỡ đẻ này như một chứng chỉ thực hành Hiền nhận ở bản làng. Bé đứa trẻ trên tay miệng nó hớp không khí mà tóp tép tưởng như được miếng ngon. Nó đang cần không khí cho hai lá phổi bắt đầu biết lá thở. Hiền trao đứa bé trai kháu khỉnh của núi rừng sang tay mẹ rồi quay vào lấy nhau thai cho người mẹ trẻ. Sản phụ mệt rã rời nhưng vẫn nở nụ cười mãn nguyện, hai giọt nước mắt long lanh, sung sướng. Chẳng biết thầy mo đã lui tự lúc nào. Mâm xôi gà cúng “ma” còn nguyên đó. Khói hương vẫn vít linh thiêng.

Cán bộ ơi! Cán bộ ở lại đây. Cán bộ không phải con ma gà đấy chứ? Ôi! Người đẹp thế sao không phải ma gà? Phúc đức, phúc đức nhà tôi. Cán bộ ơi - ở lại.

Xin phép mẹ, con phải ra khám bệnh cho dân bản đang chờ.

Hai chị em vội vã đi ra. Chị cán bộ phụ nữ vừa đi vừa giảng giải:

- Cán bộ ơi! ở núi rừng khổ lắm.

Những người con gái đẹp như cán bộ Hiền lập tức bị cánh thầy mo tung tin là ma gà và bắt phải ra khỏi làng, vào núi. Trong heo hút một mình, thầy mo lén vào rừng giả cách cúng ma để độc chiếm lấy cô gái đẹp. Có người phải tìm đến lá ngón, giữ thân.

Chị ơi! Làm sao cho mỗi cụm dân cư có được một cán bộ y tế dân bản. Một cán bộ đa năng, vừa biết chữa bệnh, vừa biết đỡ đẻ, cho những người mẹ trẻ khỏi đau đớn nằm chờ may rủi dưới sự phù phép của những thầy mo bịp bợm.

*

* *

Ngày tháng qua đi. Năm năm ngắn ngủi, Hiền đã đi qua chặng đường dài trong ý thức lâu đời của người dân xóm núi, có thể rồi đây – những cô gái đẹp không còn phải gắn với ý niệm ma gà. Hiền mong sao có những cô gái đẹp của núi rừng sẽ đi học y để về bản chữa bệnh cho dân. Khi ấy, người dân tộc có niềm tin tuyệt đối vào y học.

Cứ tưởng hết hai năm tình nguyện, Hiền sẽ trở về xin công tác dưới xuôi, Hà từ nước ngoài trở về làm lễ cưới. Vậy mà, Hiền đã ở lại với núi rừng, Hà vẫn ở bên kia. Những cảm nhận tuổi học trò không đủ chấp cánh cho hai người ~~tuổi học trò không đủ chấp cánh cho hai người~~ ở hai phương trời xa cách với những quan niệm khác nhau có thể đến với nhau. “Chỉ mình anh kiếm tiền là đủ”. Em trở về chỉ việc sinh con và lo việc gia đình”. An nhàn đấy và yên phận đấy. Nhưng khát vọng vươn lên đã chấp cánh cho Hiền còn có những ước mơ. Những buổi lượn rừng, lội suối từ bản này sang bản khác như cánh chim không mỏi. Số phận đã dun dủi cho Hiền gặp gỡ chàng kiếm lâm lặn lội trong rừng. Hoá ra, chàng cũng ở miền xuôi nhưng nặng tình duyên nghiệp mà đến với núi rừng heo hút. Ông trời buông sợi tơ vương, núi rừng xe duyên đôi lứa.

Trạm y tế xã của Hiền đã có y sĩ mới về thay. Cụm xóm bản đã có cán bộ y tế gần gũi với dân mừng. Tỉnh miền núi này không chỉ biết chiêu hiền đãi sĩ mà còn biết ươm trồng những mầm xanh, cử cán bộ đi học lên đại học.

Năm năm, một chặng đường ngắn ngủi mà Hiền đã đi được những bước dài. Là con đầu cháu sớm được yêu chiều chăm chút vậy mà Hiền mạnh mẽ,

quyết đoán khi quyết định tương lai gắn bó với núi rừng. Năm năm, Hiền đã thật sự là người của dân bản, hết lòng vì dân bản. Giờ đây, Hiền là một trong năm người của tỉnh được cử tuyển về Thái Bình dự thi để học lên đại học.

Cầm giấy báo nhập trường, vợ chồng Hiền đưa con nhỏ về quê nhờ người chị của chồng nuôi giúp. Rồi đây, bé sẽ được hàng ngày đến lớp mầm non của bác. Bé sẽ là “người rừng ở miền xuôi”. Hiền sẽ yên tâm học tiếp sáu năm để rồi lại về với núi rừng – gắn bó. Nơi ấy – có bà con dân bản mong chờ.

VỀ QUÊ

Đang tha thẩn trong ngôi nhà trống vắng, bà nghe tiếng chuông điện thoại để hỏi. Nhấc máy lên, hồi hộp. Bà nghe tiếng ngập ngừng ở đầu dây bên kia xa ngái.

Mẹ! Mẹ ơi! Con nhớ mẹ vô cùng, và lại ân hận nữa. Con đã... bị ...

Ôi! Con của mẹ, con đã bị làm sao? Con nói đi, con nói đi, con đã bị làm sao?

Con đã bị “ết” rồi mẹ ạ.

Cái gì? Con! Cái gì nghe sợ quá, con nói đi, con đã bị “ết” rồi ư?

Vâng! Con đã bị căn bệnh thế kỷ. Căn bệnh là bản án tử hình thật sớm cho những ai đã vương phải nó. Vậy mà giờ đây, con đã bị...

Trời ơi! Con đang ở đâu? Ở đâu? Con có về với mẹ được không? Con ơi!

Con đang ở nước ngoài, xa lắm, có nói ra cũng

chẳng thể làm gì. Người ấy đã bỏ con để đi cùng người khác. Con đang bị bơ bơ ở một khu bảo trợ.

Con hãy về với mẹ đi, mẹ vẫn yêu thương con nhiều lắm. Mẹ của con cũng đang bị cô đơn. Hãy về với mẹ đi, con ơi!

Không, mẹ ơi! Con không thể. Con thà chết ở bên này còn hơn về để làm đau lòng mẹ. Một nắm tro tàn nơi đất khách còn hơn trở về đón cái nhìn khinh rẻ của xóm làng, của những người thân thiết chân quê. Nhục nhã lắm, ê chề, đau đớn lắm.

Con ơi! Có lẽ nào các con bỏ mẹ một mình chiếc bóng thế này sao? Trời ơi!

Tiếng xe bỗng xích về. Ông đã vào đến nơi mà bà không biết, bà vẫn đang đau đớn đến nghẹn lòng.

Kìa mình, mình làm sao mà tức tưởi như là oan ú lắm. Các con đi xa rồi cũng có ngày về, hay có lúc nó đón bà đến chơi với nó. Làm sao bà phải khóc?

Mãi suy nghĩ về con, đau xót, bà cố dần lòng vẫn tức tưởi bật ra. Nước mắt chảy vào trong, nước mắt dồn nén mãi, nổi đau xót âm thầm quá mức phải bật ra. Tiếng khóc riêng cho vơi bớt nỗi niềm, bà không biết ông về nghe thấy. Bị phát hiện bất ngờ, tiếng khóc bỗng òa ra, hai dòng lệ tuôn trào khiến ông hoảng hốt. Tại ông đấy, tại ông hết. Ông đã hại vợ hại con và hại cả chính mình, ông có biết

không hả?? Khổ thân con tôi, rồi đây tôi biết tựa vào ai?

Mình điên à? Mình có bị thần kinh không đấy? Sao mọi ngày mình lạng lẽ, hiền lành mà bỗng nhiên hôm nay mình nổi loạn lên, hả? Hả? Mình thử nghĩ xem, có mấy ai được sung sướng như mình sao mình con kêu khổ? Ai lấy mất cái gì mà mình bảo trắng tay? Từ cái chỗ hai bàn tay trắng mà bây giờ mình đã có tất cả, tiền của ăn cả đời không hết, con cái ra nước ngoài mình chẳng phải lo. Đất cát còn kín đáo chỗ này chỗ khác, của nổi của chìm mình thả sức ăn tiêu còn khổ cái nổi gì? Đúng như các cụ xưa đã nói: “Thuyền mạnh về lái, gái mạnh về chồng”. Đang công tác chưa đến tuổi nghỉ hưu mình đã được nghỉ rồi. Tôi giữ ý không thuê ô sin để khỏi mang tiếng kẻ hầu người hạ, còn có việc làm cho mình động chân tay để có niềm vui. Mình kêu khổ, mai tôi thuê người về để mình nhàn nhã.

Không! Không! Thôi ông ơi ông đừng nói nữa. Nỗi lòng tan nát của tôi ông có biết không? Trời ơi!

Trời vẫn cao sao bỗng chốc bà làm như trời sập. đất vẫn dày bà làm như đất sụt dưới chân, sao hôm nay bà lạ lắm thế này? Có điều gì bà hãy nói tôi nghe.

Nói cho ông nghe thì làm được gì đây? Ông đã biết rồi còn vờ hỏi làm gì nữa.

Con ơi! Giá cha mẹ đừng chiều con quá mức. Giá như nhà mình đừng quá giàu sang, các con vẫn học hành rồi đi làm như bạn bè cùng lứa thì mẹ đâu đến nỗi mất con. Có ai đời con cái nhà quê, vừa ra thành phố đã quên mất gốc. Thi được vào đại học đã mỗi đứa mỗi nhà, tự do, sung sướng, ừ thì như thế cũng chẳng sao, giàu sang không làm nên tội lỗi, nhưng sự sa đà cứ thế nó trượt đi mà không dễ nhận ra. Một mình một nhà, giao tiếp rộng, cái gì xảy ra? Thằng anh nghiện rồi ăn chơi trác táng, hết đua xe lại trịch, lác đảo điên, để đến nỗi không còn cai được nữa. Con em học xong làm cho hãng nước ngoài, rồi lấy chồng Tây theo chồng về bên ấy. Giờ đây tôi mất hết con!

Bà có im đi không? Bà đừng vạch áo cho người xem lưng nữa. Tôi đã gửi con trai đi “du học” nước ngoài bà không biết hay sao? Mai ngày nó thành đạt trở về, mẹ nó sẽ mở mặt tự hào cùng thiên hạ.

Tôi thừa biết cái gọi là du học. Liệu nó có còn đem được xác về đây hay nó lại hoá thân vào “nàng tiên nâu” như người ta vẫn nói, để rồi mãi mãi không về.

Ông chán ngắt với những lời đối đáp, bỏ đi. Bà ừ ê đau xót nghĩ về con. Thằng lớn khôi ngô tuấn tú, con em xinh đẹp dịu dàng, cả hai đứa chăm làm, ham học. Rồi bố được thăng quan tiến chức, có nhà cửa,

đưa con ra thành phố, bỗng nhiên sung sướng đủ đây, có bạn mới thay đổi tâm tính mới. Giá như mình đừng cho con lấy chồng Tây để khỏi phải đi Tây, nó cứ lấy chồng “ta” rồi mình lên trông cháu, mẹ con, bà cháu có nhau. Con ơi! Giàu làm chi, sung sướng quá mà chi. Giao tiếp rộng cũng phải giữ thủy chung đạo vợ chồng son sắt. Tân tiến quá rồi chước họa vào thân, khổ một đời con và đau lòng mẹ. Cách biệt phương trời tội nghiệp một mình con.

Buồn đau quá, bà bỗng lăn ra ốm.

*

* * *

Kính coong! Kính coong!

Bà lật đật vội vàng ra mở cổng. Linh tính lâu nay luôn mách bảo cho bà mọi chuyện chẳng lành. Cái cổng dài trong ngôi nhà sinh thái lọt giữa ba thửa đất, bà đi bước thấp bước cao vội vã đến hụt hơi. Bà lo sợ tất cả những tiếng kêu hiện đại, kính coong, bíp bíp, reeng reeng. Bà chỉ ước có tiếng người ấm áp.

Chị ơi! Chị! Chị có được khoẻ không?

Kìa chú! Có điều gì khác thường đấy phải không? Ông ấy ở cơ quan sao chú lại tìm tôi?

Chị hãy bình tĩnh nghe em nói, rồi thu xếp việc nhà, lên xe em chở chị đi ngay.

Đi đâu hả chú? Có việc gì xảy ra với ông ấy rồi chẳng?

Chuyện thật là quan trọng. Cả một hệ thống tham nhũng từ trên xuống dưới đang bị phanh phui. Thang, ghế văng bồng dựng đổ hết. Chuẩn bị nhân sự cho bầu cử, anh nhà mình đã bị gạt ra. Vốn béo tốt nên cao huyết áp, anh nhà mình bị đột quỵ đã được đưa đi viện, em vội vàng về đón chị vào ngay, chị phải bình tĩnh nhé.

Trời ơi! Ông ấy...

Kìa chị! Em đã nói trước rồi, chị phải bình tĩnh mà tiếp nhận

Thật là họa vô đơn chí! Một mình tôi biết xoay xở làm sao?

*

* *

Lâu nay, ngôi nhà sinh thái đã vắng tanh, không còn những tốp khách dập diu cửa sau cửa trước, ông đi viện dài ngày đã ít kẻ đến thăm. Lớp đệ tử đã quay tìm chủ mới. Mất cảm giác rồi, ông còn biết gì đâu.

Có một lần ông tỉnh! Ông tỉnh trong một giấc chiêm bao khủng khiếp. Ông bỗng nghe tiếng con gái gọi, tiếng gọi âm âm trong một chiếc bình nhỏ xinh bằng sứ, người ta đưa về cho ông một nắm tro tàn

của con gái thương yêu! Ngoài kia, hình hài đứa con trai tàn tạ đang thập thững đi vào, giọng yếu ớt, thều thào như tàn hơi, kiệt sức, hai tay chới với như đang cần bầu vú. Cha! Đợi con! Đợi con! Ông bình tĩnh đưa tay phải ra đón nhận con trai, đưa tay trái đón bình tro cho gái, ôm riết chúng vào lòng. Ông lặng lẽ ra đi.

*

* *

Bà không biết ông đã có bao nhiêu mảnh đất. Bà không biết đến những ngôi nhà của con gái, con trai, chúng đã ở để học qua đại học. Tất cả đã có những người đệ tử của ông quản lý. Những người đệ tử “thân thiết” ấy chẳng bao giờ bà biết được là ai, giờ đây họ đã có người chủ mới.

Đóng cửa ngôi nhà sinh thái nơi phố xá, và trở về ngôi nhà nhỏ bé ở quê, nơi hương khói tổ tiên và những người thân yêu, gắn bó. Bà như chiếc bóng âm thầm trong lặng lẽ, cô đơn! May còn có tình làng nghĩa xóm.

Trại sáng tác Đồng Mô

Tháng 9 - 2006

MÙA XUÂN ĐẾN SỚM

Cây vụ đông đang giữa mùa thu hoạch, những quả cà chua nhót chín hồng, những trái dưa bao tử nhỏ xinh xanh biếc, non tơ, những bàn tay con gái thoăn thoắt, nhẹ nhàng lựa chọn và phân loại. “Khu công nghiệp tự phát tại gia” đã thu hút vài ba trăm lao động nông thôn, biến sản phẩm quê mình trở thành hàng xuất khẩu. Những cô gái vừa làm vừa trò chuyện ríu rần, lúc sôi nổi lúc rủ rờ rủ rỉ.

Từ đường cái, có một anh bộ đội hải quân đang rẽ bước vào khu công nghiệp. Da sạm nắng, mắt long lanh dõi tìm người con gái mà anh hằng mong nhớ.

Trời rét ngọt. Các cô gái thắt khăn che kín mặt như vô tình đánh đổ chàng trai lạc bước chốn bồng lai. Trong tâm thức của anh, ngày đông tháng giá chính là lúc nông nhàn thư thái, anh về lúc nào cũng dễ dàng gặp được người yêu, cho thỏa nỗi nhớ mong những tháng ngày xa cách. Vậy mà...

Các bạn ơi! Có một chàng trai từ biển lên đồng, trông ngơ ngác như một cánh hải âu bay lạc.

Hải âu đi tìm bồ câu trắng, đúng không?

Các cô tròn mắt nhìn cô gái nói lời mới, văn hoa. Đúng lúc, anh bộ đội đến gần. Các cô gái dừng tay, ngược ánh mắt tinh nghịch vui tươi về phía chàng lính biển.

Mãi làm, nghe nói đến chàng trai từ biển lên đồng, Hải Tâm giật mình ngược mắt nhìn lên, trống ngực đập rộn ràng như trống hội. Đúng anh rồi, anh ấy đã về đây – Anh!

Bối rồi, Hải Tâm chỉ reo lên được một tiếng thân thương, nghe nhỏ nhẹ như lẫn vào trong gió. Bỏ tấm khăn che, gương mặt Tâm ửng hồng phản chiếu màu đỏ thắm của lô cà chua mòng mọng chín. Làn môi Tâm mấp máy một điều gì chỉ có trái tim anh hiểu được. Anh đấy ư? Anh yêu! Cánh hải âu từ biển khơi sóng biếc, làn gió nào đưa anh về sưởi ấm trái tim em giữa ngày đông giá rét? ! Anh yêu!

Chào tất cả chị em, những con chim chích bông yêu quý.

Chào anh bộ đội hải quân, chúng em chỉ là những con chào mào, liều điều lắm điều thôi, chẳng đáng yêu như cánh chim bồ câu trắng, càng chẳng được thân thương như những chú chích bông, đúng không nào các bạn?

Những cái đấm lưng, những tiếng cười ròn rã của các cô gái trẻ làm cho chàng trai mạnh dạn hẳn lên, anh không còn cảm thấy mình lạc lõng.

Các bạn ơi! Nếu các bạn thuận tình, tôi xin đưa đàn hải âu về cấp những chú chích bông vào cánh để đưa ra với biển, cùng xây tổ trên đảo xanh và cát trắng giữa trùng khơi, các bạn có chịu không?

Chịu chứ! Chịu chứ! Chỉ sợ lính đảo xa lặn mất tăm thôi.

Hải Tâm! Lúc này đây Tâm là người hạnh phúc.

Anh lính hải quân ơi! Chúng em sẽ cùng Tâm đến với đảo thân yêu. Trường Sa không xa phải không anh?

Những gương mặt xinh tươi, ánh mắt nhìn lấp lánh, tiếng nói cười ròn rã, riu ran. Trong lòng anh dào dạt sóng vỗ vờ, sóng của đại dương hoà với sóng âm thanh và sóng tình thương mến!

*

* *

Trời hửng nắng, ánh nắng hanh hao của mùa đông cố hết sức vàng cũng chỉ được như màu cam chín. Bù lại, đi bên cạnh người yêu, anh lính hải quân vẫn ngập tràn hạnh phúc. Đưa người yêu đi

sắm cưới nơi phố thị, anh tưởng như đang ở nơi đô hội giữa mùa xuân, đủ các sắc màu của chần, ga, gối, đệm, của quần áo mùa đông không sợ rét. Chiếc gối đôi trắng muốt theo hình trái tim lồng khăn khít. Chũ hạnh phúc, tương lai lượn mềm bên hai trái tim yêu. Anh ưng chiếc gối này mà Hải Tâm lưỡng lự. Em nhỏ nhẹ thì thầm:

Cưới nhau rồi anh lại đi xa, một mình em với chiếc gối đôi sẽ càng thêm trống vắng. Mình mua đôi gối một thôi anh. Khi anh đi rồi, em ôm gối của anh như thể vẫn có anh gần gũi.

Hải Tâm! Cưới nhau rồi anh vẫn ở bên em chứ đâu có xa nhau, em đừng lo mà giảm bớt niềm vui, mình cứ mua những gì cho đôi lứa.

Kìa anh! Anh đã nói là, anh ở nhà chỉ được vừa một tháng, anh còn kịp theo chuyến tàu chở hàng tết ra với đảo đón xuân. Chẳng lẽ bây giờ anh lại tính cưới xong anh đào ngũ?

Anh biết không? Chính vì rất yêu anh mà em đã ghép tên mình với biển, dẫu anh ở xa với vợi giữa trùng khơi thì sóng biển vẫn dào dạt vỗ bờ. Hải Tâm luôn thầm nhớ đến anh yêu. Nhưng, nếu anh định cưới xong bỏ ngủ ở lại nhà thì nhất định em sẽ không cưới nữa. Hãy để chiếc gối này cho lứa đôi nào thật sự xứng đôi. Cưới xong, em không thể giữ

“chồng mới” ở nhà rắm' bếp giữa đồng chiêm. Không! Không! Không!

Hải Tâm nói rồi ngấm nguẩy bỏ đi, để mặc anh lính biển lúng túng trước cái nhìn ngơ ngác của mọi người.

Mấy phút trôi qua, một cái lắc đầu dứt khoát, và anh lính chỉ mỉm cười hạnh phúc.

Trời ơi! Tâm! Hải Tâm! Cảm ơn em đã không chỉ yêu anh mà còn yêu cả biển. Hạnh phúc này được nhân lên gấp nhiều lần. Chị bán hàng ơi! Em thật là hạnh phúc, cô cán bộ đoàn của em chưa hiểu được ý em nên giận dỗi bỏ đi. Em thật là hạnh phúc.

Lại một lần nữa, tất cả những người xung quanh, tròn mắt ngạc nhiên. Bị người yêu hờn dỗi bỏ đi mà anh lính biển lại cảm thấy ngập tràn hạnh phúc, liệu đôi này còn sắm cưới nữa không? Hay – anh lính biển lên bờ đã bị gió mùa làm cho nhiều sóng nên “chập mát” mất rồi, mà cô gái cũng thật nông nổi quá, có gì về nhà đóng cửa bảo nhau, ai đời đi sắm cưới lại tự mình bỏ cưới?

*

* *

Thật may mắn biết bao khi chợ tỉnh đã đi vào qui củ, người yêu của anh có hờn dỗi đi đâu rồi cũng phải

quay về đến bãi gửi xe. Em đứng đấy, hai giọt nắng lung linh lặn vào giọt nước đậu trên hai gò má, thấy anh đến gần, đôi mắt nàng lúng liếng liếc ngang. Giận cho bõ ghét xong lại thấy thương anh nhiều lắm. Có điều gì anh còn giấu mình đây? Giục già cưới để còn đi cho kịp sao lại nói sẽ ở gần mãi mãi? Cứ như là đánh đố, cứ như là ú tim.

Anh nắm chặt đôi bàn tay nhỏ nhắn trong tay anh ấm áp. Anh soi ánh mắt mình vào hạt giọt nước long lanh trên má người yêu. Phút giây đắm thắm quá, anh chẳng thể dần lòng chờ đợi lúc nào hơn, anh quyết định bộc lộ kế hoạch “trước thời hạn” với người yêu để vui vẻ cùng đi sắm cưới, và sắm cả “hai phần” cho hạnh phúc, tương lai, kéo mai một đi rồi đâu dễ trở về mua sắm tiếp cho con. Ôi! ý nghĩ đến nhanh hơn ánh sáng. ánh sáng mặt trời đi mấy triệu năm mới tới được đến đây, còn ta đứng bên em, mới sắp được làm chồng đã nghĩ đến làm cha, hạnh phúc lớn chắc chắn rồi sẽ đến. Đứng sát lại người yêu, anh tự tin bày tỏ:

Hải Tâm em! Khi nhận thư em có hai chữ Hải Tâm, anh hiểu được em đã gắn đời mình với anh, với biển. Có điều này anh định cưới xong mới lựa lời chọn dịp nói cùng em, nhưng anh thấy đúng lúc này phải nói.

Nói gì anh? Hay nói lời đảo ngũ? Cưới xong rồi anh chẳng muốn xa em. Ai chẳng thế và chính em cũng thế.

Chính em cũng thế? Em vừa giận dữ anh định bỏ ngũ ở nhà, sao bây giờ em lại???

Chẳng có người vợ trẻ nào sau ngày cưới lại muốn xa chồng đàng đẵng lâu năm. Cũng chẳng có cô cán bộ nào lại muốn bảo chồng mình đảo ngũ.

Anh hiểu ý em không hả chàng trai góc gếch?. Riêng với em thôi, anh vẫn là người thông minh nhất trên đời, phải vậy không anh?

Ôi! Anh đã hiểu ra rồi! Anh đã hiểu ra rồi em ạ, “ơ - rơ- ka! ơ - rơ - ka”! Thế là chúng mình cùng chung ý nghĩa – có phải vậy không em? Làm đám cưới xong, chúng mình không chỉ đi nghỉ tuần trăng mật mà sẽ là tháng trăng mật, mùa trăng mật, mùa xuân!

Và, em sẽ đem hạt dưa ra đảo để trồng “trên đất của An Tiêm”, em trồng cả cà chua, cả rau xanh nữa chứ, cho các anh trên đảo không phải thiếu rau xanh.

Chà! Em đã nghĩ được nhiều hơn anh tưởng, em xứng đáng được yêu thương gấp hai lần.

Anh lại nắm tay người yêu sánh đôi vào “siêu thị”. Cũng có nhiều đôi đi sắm cưới như anh, nhìn gương mặt ai cũng ngời ngời hạnh phúc và phơi phơi

Chu Thị Phương Lan

sức xuân. Anh dắt người yêu đi khắp các gian hàng may mặc và chăn ga gối đệm. Đủ các cỡ, các màu rực rỡ như vườn xuân muôn ngàn hoa thắm. Anh muốn ôm trọn vào lòng cảnh tấp nập vui tươi và dào dạt sức xuân – một mùa xuân đến sớm không chỉ với riêng anh mà với tất cả những lứa đôi dập dìu đi sắm cưới.

Trước thêm xuân mới